

vimaorthodoxias.gr

Η καλοστημένη παγίδα του Σατανά και η μετάνοια προς τον Κύριον

Newsroom

13–16 Minuten

[ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ:](#) Στα ησυχαστήρια των Κατουνακίων, προς τη θάλασσα έμενε ενάρετος Γέροντας, με έναν επίσης ευλαβέστατο υποτακτικό, ό οποίος στην αρχή έκανε υπακοή, άλλα με μια μικρή δώσει υποκρισίας.

Ή υποκρισία του έφερε ψευδοταπείνωσι, και ενώ στην αρχή, όπως είπαμε, πράγματι υποτάζονταν στο θέλημα του Γέροντα του και του Πνευματικού του και ήταν πράος και ήσυχος, με τον καιρό όμως, επειδή δεν είχε ειλικρίνεια, άρχισε να κάνει κρυφά το θέλημα του.

Όπως μου διηγήθηκαν Πατέρες της ερήμου αυτής, το όνομα του Γέροντα του δεν ενθυμούνται, άλλα πολύ καλά ενθυμούνται, πώς ό Μοναχός αυτός, πνευματικό είχε τον ξακουστό και ενάρετο Παπα – Γρηγόρη, ό όποιος ησύχαζε στη Μικρή Άγιάννα, στην Καλύβα «Κοίμησης της Θεοτόκου», πού είναι στο ψηλότερο μέρος.

Στους δοκίμους και αρχαρίους Μοναχούς, από τον Πνευματικό έξομολόγο, σύμφωνα με τη δύναμη του καθενός, δίδεται ανάλογος Κανόνας προσευχής και νηστείας. Συνήθως στην αρχή ορίζονται 50 γονυκλισίες—Μετάνοιες— και έξι κομβοσχοίνια. Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή μονοφαγία, δηλαδή μια φορά την ήμερα φαγητό χωρίς λάδι ή τίποτε το λιπαρό. Αν ό οργανισμός αντέχει, με την πάροδο του χρόνου, αυξάνει ό Κανόνας της προσευχής και της νηστείας. Οι Μετάνοιες γίνονται 100 και 10 κομβοσχοίνια την ήμερα και δυο φορές την εβδομάδα απόλυτη ξηροφαγία ή τέλεια νηστεία.

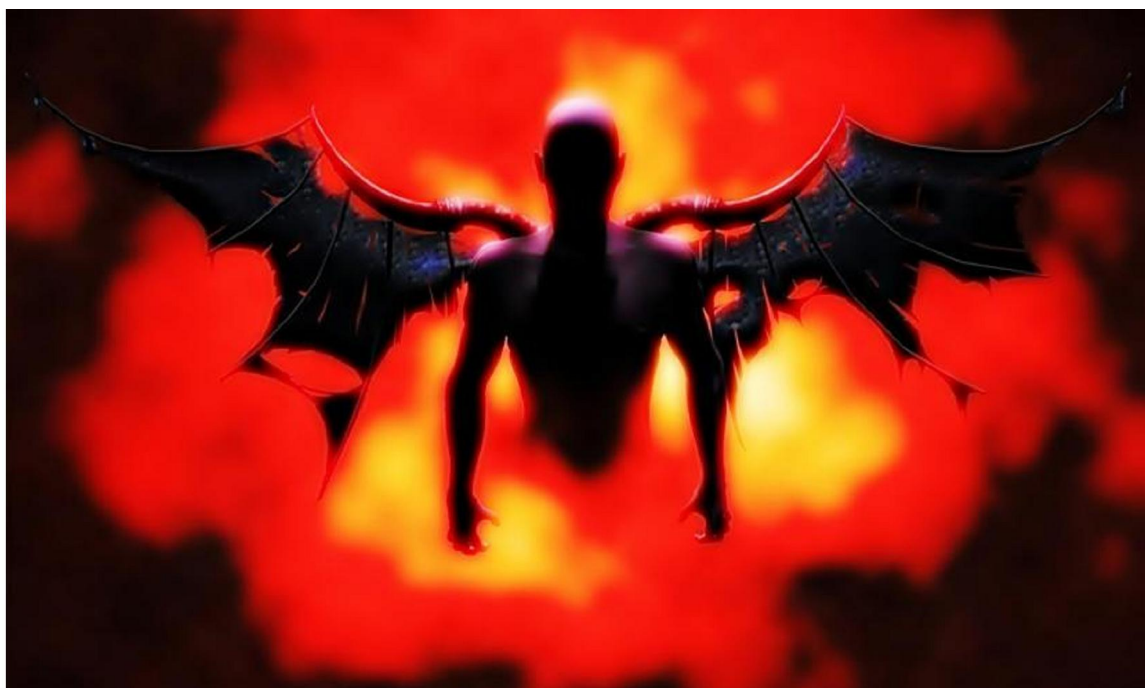
Όταν γίνει Μοναχός μεγάλοςχημος, οι μετάνοιες γίνονται 300 και τα κομβοσχοίνια 15 την ήμερα, ανάλογα γίνεται και με την νηστεία. Αυτή ή προσευχή πού κάνει ό κάθε αδελφός μόνος του

είναι ό καθορισμένος Κανόνας, ό όποιος θα πρέπει να γίνεται, εκτός από τις καθιερωμένες κοινές προσευχές με όλους τους αδελφούς, δηλαδή την προσευχή του Εσπερινού, του Μεσονυκτικού, του Όρθρου, των Ωρών, της θείας Λειτουργίας, των Τυπικών και του Απόδειπνου, ή οποία είναι κοινή για όλους τους αδελφούς και υποχρεωτική, εκτός ασθενείας ή αναγκαιας υπηρεσίας —διακονήματος— το όποιο θα διακρίνει και θα καθορίζει ό Γέροντας ή ό ηγούμενος και ό Πνευματικός.

Έκτος, λοιπόν, άπ' αυτά, που είναι καθορισμένα και συνεχίζονται από την ιερή Παράδοση, ό τι άλλο κάνει ιδιαίτερο ό Μοναχός, χωρίς την άδεια ή ευλογία από το Γέροντα του ή τον Πνευματικό του, αυτό λογίζεται θέλημα κι όταν μάλιστα γίνεται κρυφά είναι αμαρτία μεγάλη. Ό υποτακτικός αυτός, πού το όνομά του, καθώς με βεβαίωσαν ήταν «Σπυρίδων» είχε πολλά χρόνια στην Καλογερική και στην υπακοή, πού στην αρχή ακολουθούσε τη σειρά των Πατέρων, αλλά σιγά ,σιγά τον πλάνεψε ό διάβολος κι άρχισε να κάνει κρυφά νηστείες και προσευχές περισσότερες άπ' εκείνες πού του είχαν ορίσει.

Από το θέλημα αυτό, αισθάνονταν μέσα του ικανοποίηση και άρχισε να πιστεύει, πώς αυτός έβαλε κάποια καλύτερη σειρά, απ' εκείνη πού είχανε οι άλλοι Πατέρες. Νήστευε πιο πολύ και έτσι λίγο – λίγο χωρίς να το καταλάβει έπεσε σε υπερηφάνεια κι είχε τον εαυτό του σε υπόληψη και τους άλλους θεωρούσε κατώτερους του, στην αρετή και σ' όλα τ' άλλα, πώς δεν τον έφτανε στην αρετή, ούτε αυτός ό Γέροντας του. Τον δε Πνευματικό του θεωρούσε στενοκέφαλο, όπως και ό ίδιος διηγόταν αργότερα, στους Πατέρες, μετά το πάθημα του.

Πνευματικός του ήταν ό Παπα – Γρηγόρης, πού με τα καλογέρια του, Κοσμά και Δαμιανό τους Μοναχούς, έμενε στην «Κοίμηση της Θεοτόκου», όπως είπαμε, στη Μικρή Άγιάννα.

ΚΑΛΟΣΤΗΜΕΝΗ ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Μια νύχτα του Γενάρη, τα μεσάνυχτα χτύπησαν την πόρτα του δωματίου του, αφού είπαν δυο λέξεις μόνον από το «Δι' ευχών».

Ο Μοναχός Σπυρίδων άνοιξε την πόρτα και βλέπει μπροστά του έναν Άγγελο. Μόλις τον είδε τaráχτηκε τόσο πού δεν ήξερε τι να ειπεί, μόνον έτριβε τα μάτια του και του φάνηκε ο Άγγελος πολύ κόκκινος.

Ο φαινόμενος Άγγελος, δεν του έδωκε καιρό να σκεφθεί, άρχισε να του λέει επαίνους και κολακείες:

«— Αδελφέ, ό Θεός δέχτηκε τις προσευχές σου και τις νηστείες σου, σα θυμίαμα και επειδή ευχαριστήθηκε πολύ από αυτά πού κάνεις, από τον εαυτό σου και την προαίρεση σου, με έστειλε να σε πάρω νάρθεις ν' ανέβουμε μαζί στην κορυφή του Άθωνα, και κείνος θα κατέβει με όλους τους αγίους, για να τον προσκυνήσεις, να πάρεις θάρρος και δύναμη, για να κάνεις μεγαλύτερες και περισσότερες αρετές. Εμπρός

να φύγουμε, έχω εντολή να σε πάρω αμέσως, γιατί δεν έχουμε πολύ χρόνο στη διάθεση μας, ό Δεσπότης Χριστός θα είναι στο θρόνο να τον προσκυνήσεις και θα σου δώσει πολλά χαρίσματα».

Ο Μοναχός Σπυρίδων, από τη φαντασία και την υπερηφάνεια σκοτισμένος, δε σκέφτηκε ούτε μια φορά να ειπεί την προσευχή, το «Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού ελέησόν με» ή καν να κάνει έστω και μια φορά το σταυρό του, χωρίς να σκεφθεί τίποτε το πονηρό, ακολούθησε τον φαινόμενο Άγγελο και πήραν τον ανήφορο να πάνε στην κορυφή του Άθωνα από τα Κατουνάκια, μες την καρδιά του χειμώνα. Ο δρόμος ήταν καλυμμένος με πολλά χιόνια, πολλές φορές ο Μοναχός βούλιαζε μέχρι τη μέση στα χιόνια, παραπονιόταν πώς κουράστηκε, κι έλεγε να καθίσουν λίγο, αλλά ο φαινόμενος Άγγελος του απαντούσε:

«Κάνε κουράγιο, αδελφέ, δεν είδες ότι τα καλά έργα «κόποις κτώνται και μόχθοις κατωρθούνται λίγο ακόμη φθάνουμε».

Ο Μοναχός άλλου έπεφτε κι άλλου σηκωνότανε,

με πολλή ταλαιπωρία και κόπο, σε τρεις ώρες
φτάσανε επί τέλους στην κορυφή !

Ο φαινόμενος Άγγελος όλος χαρά, λέγει στο
Μοναχό Σπυρίδωνα:

-Κοίταξε άββά προς τα εκεί.

Ο Μοναχός σαστισμένος από την πολλή
κούραση, γύρισε προς τα δυτικά της Κορυφής και
είδε μέσα σε ένα μεγάλο στρογγυλό δίσκο πού
είχε πολύ φως κόκκινο σα φωτιά, στη μέση
φαινότανε σαν το Δεσπότη Χριστό φορεμένο
αρχιερατικά άμφια, να κάθεται σε θρόνο, γύρω –
γύρω να είναι Άγγελοι. Μετά βλέπει να έρχονται
κύματα – κύματα οι άγιοι σε Τάγματα. Τότε άρχισε
να διακρίνει, πώς ερχόντουσαν τα διάφορα
Τάγματα των Αγγέλων, των Αποστόλων, των
Όσίων, των Ιεραρχών και των Δικαιων ανδρών
και γυναικών, ακριβώς όπως παριστάνονται στην
εικόνα των Αγίων Πάντων.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Από τους ιεράρχες, μπροστά – μπροστά
φαινόταν να έρχεται ό Άγιος Σπυρίδων, τότε ό
φαινόμενος Άγγελος προστακτικά είπε στο
μοναχό Σπυρίδωνα:

«τι κάθεςαι και βλέπεις σα χαζός και κοιτάς έτσι
περίεργα; Δε βλέπεις το Δεσπότη Χριστό πού σε
περιμένει; Πήγαινε σύντομα να τον
προσκυνήσεις».

Ό Μοναχός Σπυρίδων, επηρεασμένος από τη
φαντασία της υπερηφάνειας, φούσκωνε πιο πολύ
σαν το Παγώνι και προχώρησε λίγο, αλλά σιγά –
σιγά πήγαινε με δισταγμό κάπως, σαν να του
έλεγε κάτι από μέσα του, μην προχωρείς άλλο! τι
να ήταν άραγε ; Να ήταν ή φωνή της
συνειδήσεως ή ό φύλακας Άγγελος του; Σε μια
στιγμή, ό πάτερ Σπυρίδων, πρόσεξε τον Άγιο
Σπυρίδωνα, πού ερχότανε μπροστά, πώς στο
κεφάλι του φορούσε ένα μεγάλο σκούφο, πού, το
ύψος του έφτανε το ένα μέτρο. Τον άγιο

Σπυρίδωνα, επειδή έφερε το όνομά του, σαν προστάτη του, τον είχε περισσότερη ευλάβεια και σεβασμό και επειδή συνήθως οι αγιογράφοι στις εικόνες, τον Άγιο Σπυρίδωνα, τον παριστάνουν αντίθετα από εκείνο πού αυτός έβλεπε, με πολύ μικρή σκούφια, ό πάτερ Σπυρίδων, παραξενεύτηκε βλέποντας τόσο μεγάλη και ψηλή σκούφια να φορεί ό άγιος του και κάνοντας το σταυρό του είπε φωναχτά:

«Κύριε ελέησον, ό άγιος μου Σπυρίδωνας να έχει τόσο μεγάλη σκούφια, πολύ περίεργο πράγμα! !»

Μόλις έκαμε το σημείο του σταυρού, χάθηκαν όλα τα φαινόμενα και οι απάτες του Σατανά έγιναν άφαντες, αλλά ό ίδιος, είδε πώς βρισκότανε στο χείλος του γκρεμού, ευτυχώς το ένα πόδι ήταν βουλιαγμένο στο χιόνι και το άλλο πού είχε σηκωμένο, γιο: να προχωρήσει, βρίσκονταν στο κενό, δηλαδή δεν είχε μέρος να το πατήσει, γιατί αν έκανε μισό βήμα ακόμη, θα έπεφτε στο κενό πού είναι περισσότερο από χίλια μέτρα βάθος. Τον λυπήθηκε όμως ό Θεός, γιατί αντί να πέσει μπροστά, έγειρε προς τα πίσω και έμεινε εκεί από το φόβο και τη φρίκη πού δοκίμασε περισσότερο από τρεις ώρες λιπόθυμος και

συνήλθε σαν πήρε για καλά ή ήμερα και, τον ζέστανε ό ήλιος.

Ο ΘΕΟΣ ΑΓΑΠΑΕΙ ΤΟ ΠΛΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΖΕΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Πήρε το δρόμο του γυρισμού, άλλα τα πόδια κι όλο το σώμα πονούσαν φρικτά και έτρεμαν από το φόβο και την υπερβολική νηστεία.

Ταλαιπωρημένος όπως ήταν, έκαμε 12 ολόκληρες ώρες να κατέβει από τον Άθωνα και με πολύ κόπο πήγε στο ησυχαστήριο, κτύπησε την πόρτα του Γέροντα του, άνοιξε και τον βρήκε να προσεύχεται με δάκρυα στα μάτια και να παρακαλεί το Θεό.

Στην ερώτηση τι του συνέβη, ό Πάτερ Σπυρίδων, αντί απαντήσεως έπεσε στα πόδια του Γέροντα του, και διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το φρικτό πάθημα του και την απάτη πού του έκαναν οι Δαίμονες.

Ό Γέροντας του, απλός και ενάρετος άνθρωπος, ζήτησε να μάθει την αίτια και αφού έμαθε τα κρυφά θελήματα, τις επί πλέον προσευχές, νηστείες και γονυκλισίες, του έδωκε επιτίμιο και αυστηρό κανόνα και εν συνεχεία τον έστειλε στον Πνευματικό του Παπα – Γρηγόρη, ό όποιος με τη σειρά του, επειδή ό πάτερ Σπυρίδων, πίστεψε στις φαντασίες του Σατανά και τον ακολούθησε, χωρίς να ρωτήσει το Γέροντα του ή καν να κάνει το σταυρό του, κίνησε και πήγε στο άγνωστο, τον έπετίμησε και τον τιμώρησε επί τρία χρόνια να μη κοινωνήσει τα Άχραντα Μυστήρια, το Σώμα και Αίμα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Του επέβαλε αποκλεισμό από την κοινή προσευχή και υποχρεωτικά, για τις κρυφές νηστείες πού έκανε με το θέλημα του, θα κατέλυε κάθε μέρα αρτύσιμοι τροφή και για να του ταπεινώσει το φρόνημα, τον έστειλε στο ιερό Κοινόβιο της Μονής του αγίου Διονυσίου, πού ήταν ένα από τα

αυστηρότερα Μοναστήρια, να πλένει υποχρεωτικά τα πιάτα στο μαγειρείο του Κοινοβίου και να λέγει αυτή την προσευχή συνέχεια: «ελέησον με ό Θεός το βδέλυγμα».

Τρία χρόνια έμεινε στον κανόνα αυτό στο Μοναστήρι του Διονυσίου και μετά γύρισε και πάλι στο Γέροντα του, ό όποιος με χαρά τον δέχτηκε μετανοημένο και διορθωμένο.

Ό αδελφός Σπυρίδων, έλεγε το πάθημα του αυτό, σ' όλους τους Πατέρες, τους οποίους παρακαλούσε να προσεύχονται και γι' αυτόν. Σ' όλη δε τη ζωή του, δεν έλειψαν ποτέ τα δάκρυα από τα μάτια του. Για την υπακοή του δε αυτή, πού ακολούθησε κατά γράμμα τον κανόνα του Γέροντα και του Πνευματικού -του, τον αξίωσε ό Θεός να αποκτήσει ταπείνωση πλέον αληθινή και όχι ψεύτικη και να τελειωθεί με μετάνοια και καθαρή εξομολόγηση, γενόμενος υπόδειγμα κάλου υποτακτικού και τέλειου Μονάχου.

Ο ΘΕΟΣ ΔΕ ΔΕΧΕΤΑΙ ΓΙΑ ΑΡΕΤΕΣ ΤΑ ΚΡΥΦΑ ΘΕΛΗΜΑΤΑ

Λίγα χρόνια μετά από το συμβάν αυτό, σε μια

από τις ησυχαστικές Καλύβες στα Κατουνάκια,
ασκήτευε ένας Ιερομόναχος σαν υποτακτικός σε
έναν ευλαβέστατο και διακριτικό Γέροντα
Σεραφείμ.

Ο υποτακτικός νέος Ιερέύς τότε, με πολλή
προθυμία και ευλάβεια στα πνευματικά
καθήκοντα, από τον μισόκαλο διάβολο
παρακινούμενος, έκανε κρυφά προσευχές και
νηστείες, χωρίς να έχει τη γνώμη και
συγκατάθεση του Γέροντα του.

Πέρασαν αρκετά χρόνια, με τη νοθευμένη, από το
θέλημα του, αυτή ευλάβεια, πού του έδωσε και
μια ψευτοταπείνωσι στα μάτια των άλλων
αδελφών να φαίνεται αγαθός και άκακος.

Μια βραδιά τα μεσάνυχτα, όπως έκανε την κρυφή
προσευχή του αυτή, βλέπει στη γωνιά της
οροφής του Κελιού του, να κατεβαίνει από το
ταβάνι ένας κατακόκκινος άγγελος πού έμοιαζε
σαν φωτιά (παίρνει ο Σατανάς το σχήμα του
αγγέλου, αλλά το διακριτικό πού τον ξεχωρίζει
από τον πραγματικό άγγελο είναι πώς φαίνεται
κατακόκκινος σα φωτιά και φέρνει ταραχή και
φρίκη στην ψυχή εκείνου πού τον βλέπει), ό

όποιος αφού κατέβηκε δήθεν από τον ουρανό χωρίς να πιάνεται από πουθενά, για να κατέβει στο δωμάτιο του αδελφού, πιανότανε από τα ξυλοπάταρα του ταβανιού, όπως έχουν εκεί τα παλιά σπίτια και Καλύβια, πιανότανε λοιπόν ο φαινόμενος άγγελος για να μην πέσει στο κενό.

Ο Ιερομόναχος όταν τον είδε τρόμαξε και άρχισε με το δεξί του χέρι να σταυρώνει τον αέρα και να φωνάζει:

«Κύριος επιτίμησε σε διάβολε, φύγε από το δωμάτιο μου καταραμένε» και συνέχιζε να σταυρώνει.

Ο φαινόμενος άγγελος όμως δεν έφευγε, άλλα με κολακευτικό τρόπο, του έλεγε:

«Αδελφέ, μην ενοχλείσαι από την παρουσία μου, γιατί μ' έστειλε ο Θεός να σου ειπώ, πώς δέχτηκε τις προσευχές σου και τις νηστείες σου, ευχαριστήθηκε πολύ απ' αυτές και θα σου δώσει πολλά χαρίσματα».

Ο Ιερομόναχος υστέρα απ' αυτά άρχισε να υποχωρεί και να παίρνει θάρρος, άλλ' ο φανείς άγγελος έγινε άφαντος, αφού συνέχιζε να σταυρώνει τον αέρα και επειδή έδωκε βάση

κάπως σ' αυτά που άκουσε, φαίνεται πίστεψε στα
κολακευτικά λόγια του Σατανά, διότι άρχισε από
μέσα του να φουσκώνει από εγωισμό και δεν είπε
σε κανέναν τίποτε.

Δεν πέρασαν όμως ούτε 15 ημέρες και επειδή
δεν φανέρωσε σε κανέναν τη σατανική παγίδα, ο
δαίμονας πείραξε τον Ιερομόναχο με πολύ
σκληρό σαρκικό πόλεμο, τόσο που δεν έβρισκε
ησυχία μέρα – νύχτα επί σαράντα ή μερόνυχτα.
Τότε εξαναγκάστηκε να το εξομολογηθεί στο
Γέροντα του και στο πνευματικό του, Παπα –
Συμεών, ο οποίος ήταν καλός και διακριτικός, τον
κανόνισε περισσότερο για την απόκρυψη των
κρυφών αυτών ενεργειών του και του επέβαλε
αυστηρή τιμωρία.

Στην αρχή του επέβαλε, να εξευτελίζει τον εαυτό
του ενώπιον όλων των Πατέρων και να
λογαριάζει πώς είναι ο αμαρτωλότερος
άνθρωπος της γης. Σε συνέχεια του λοιπού δε θα
κάνει τίποτε χωρίς τη γνώμη και γνώση του
Γέροντα και του Πνευματικού, δε θα κάνει ούτε
προσευχή πέραν της κεκανονισμένης ούτε θα
λειτουργήσει επί αρκετό χρονικό διάστημα.

Έτσι αφού εξομολογηθεί και ταπεινώθηκε
ζητώντας συγχώρεση από το Θεό και τους
ανθρώπους, άρχισε να υποχωρεί ό σαρκικός
πόλεμος, ό οποίος κυρίως τρέφεται με τον
εγωισμό, την πολυφαγία και τη φαντασία των
αισchrών λογισμών και πραγμάτων, και ανάλογα
ό άνθρωπος γίνεται θύμα του πολέμου ή νικητής
και στεφανώνεται από τον αγωνοθέτη Δεσπότη
Χριστό, πού βραβεύει τις καλές μας πράξεις και
τιμωρεί τίς κακές και κρυφές ενέργειες μας.

Εις δε τους ανθρώπους που επιμένουν να
κάνουν το θέλημα τους αυτά και χειρότερα
παραχωρεί ό Πανάγαθος Θεός, πού θέλει με κάθε
τρόπο να μας σώσει και να μας παραλάβει
καθαρούς και αγνούς στη βασιλεία των ουρανών,
όπως έγινε με τον εν λόγω ιερομόναχο, πού για
παραδειγματισμό όλων ημών παραχώρησε να
πάθει αυτά για να προσέχομε εμείς.